

vil sige, at et privat initiativ påtager sig at færdiggøre projektet og drive husets aktiviteter i fremtiden.

Hvis erhvervslivet finder det interessant at overtage Måltidets Hus som et vigtigt område set ud fra deres synspunkt, vil det selvfølgelig skulle undersøges, under hvilke forudsætninger projektet vil kunne overføres til fortsættelse i privat regi.

Forslagsstillerne gør opmærksom på, at der allerede nu har været afholdt udgifter i forbindelse med Måltidets Hus, og at disse må være at betragte som spildte, hvis projektet nedlægges på det nuværende fremskredne stadium.

Det er fuldstændig rigtigt, at der har været arbejdet meget med projektet Måltidets Hus; både med at finde ud af, hvad huset skulle arbejde med, og med at etablere de fysiske rammer omkring huset. Der er altså både tale om et driftsbudget og et anlægsbudget.

Med hensyn til driften har der både sidste år og i år været afsat 2 mio. kr. Der er bl.a. blevet lavet udkast til, hvad uddannelsen i Måltidets Hus skulle indeholde. Det arbejde kan selvfølgelig overtages af andre. Der har også været afholdt to flotte udstillinger i Øksnehallen, som blev besøgt af mange mennesker. Men det er nu den slags aktiviteter, jeg finder bør være en privat opgave, og som staten ikke skal betale for.

Med hensyn til byggeriet er den samlede anlægssum anslået til lige i underkanten af 68 mio. kr., og der har indtil nu været afholdt udgifter i størrelsesordenen 3-4 mio. kr., og så er der jo indgået en kontrakt med arkitekten om at tegne et projekt.

Jeg kan sige, at projektet på nuværende tidspunkt er blevet udsat, og hvis der bliver tale om at stoppe projektet fuldstændig, er det klart, at så skal vi ud i en forhandling med de involverede parter.

Men med baggrund i de argumenter, som jeg har fremført, skal jeg meddele, at regeringen vil afvise forslaget.

Kl. 17.40

Henrik Vestergaard (V):

Regeringen viser i sit regeringsgrundlag stort politisk mod ved at acceptere sit ansvar for at prioritere de offentlige midler. Man har udtrykt ønske om, at bureaukrati og administration begrænses, samt at råd, nævn og puljer fjernes eller reduceres for at frigøre ressourcer til bedre velfærd.

Ifølge regeringens udspil fra januar 2002, »Mere velfærd og mindre bureaukrati – sanering af råd, nævn, udvalg og centre«, dropper man den statslige finansiering af Måltidets Hus og skaber derved en årlig anlægsbesparelse i årene 2002 og 2003 på ca. 20 mio. kr. plus et årligt driftstilskud i størrelsesordenen 2 mio.

Måltidets Hus som idé er glimrende. Med den store danske fødevarerindustri, med de dygtige kokke og køkkenchefer, vi har, og med danskernes glæde ved mad er der basis for, at der også i Danmark findes et eller flere Måltidets Hus, som beskæftiger sig med måltidshistorie, måltidsfrembringelse samt informationsudvikling om råvaretilberedning.

Mange af fødevarerindustriens interessenter har vist interesse for at deltage i bestyrelsesarbejdet og opbygningen af Måltidets Hus, tænkt som et center for erfaringsudveksling mellem efteruddannelse af fødevarerindustrien, gastronomiens aktører samt forbrugerrepræsentanter.

Måltidets Hus og ansvaret for dets udvikling er et varmt emne, som stadig debatteres i de brancheorganisationer, der omfatter restauratørerne og måltidsfrembringerne.

Nogle er for huset som sådan, nogle er imod den statslige indblanding og atter andre er fuldt på linje med forslagsstillerne bag B 53.

Også madjournalisterne har en holdning til Måltidets Hus. Lad mig citere Henrik Oldenburg i det seneste nummer af Smag og Behag, et magasin for vin, mad og andre livsglæder, hvor han, ud over at kommentere valget af bestyrelsesformand for Måltidets Hus, angiver, at de politiske fingre skal holdes fra Måltidets Hus.

I Venstre er vi helt enige med Henrik Oldenburg. Der behøver ikke at være politiske fingre i Måltidets Hus. Huset bør først og fremmest være en opgave for udøverne af dansk madkultur, og jeg har da også med glæde bemærket, at både Hørestea og Landbrugsraadet har udtrykt interesse for fødevarerministerens tilbud om at kunne overtage projektet.

Denne øvelse tjener to gode formål.

For det første får vi målt, om interessen hos fødevarerinteressenterne er så stor for Måltidets Hus, at de også vil deltage med egne midler. For det andet får vi også målt, om offentlig kapital i virkeligheden har været inde at spærre for privat kapital, hvilket sjældent er hensigtsmæssigt.

Skulle interessen ikke være der fra fødevarerfolkene, kan man måske antage, at politikerne har overvurderet den reelle interesse, og man